

Slavomíra Kotrádiová

HU!

Lea mala izbičku v podkroví. A na opačnom konci chodby bola neobývaná izba, o ktorej starká hovorila, že v nej straší. Často vraj počula odtiaľ divné zvuky. Lea sa rozhodla, že ju preskúma.

Jedného dňa popoludní, keď všetci kamsi odišli, podišla k izbe a pomaly otvorila dvere. Okná boli zatiahnuté tmavomodrými závesmi a vládlo v nej tmavomodré šero. Lea stála v izbe a žmúrila. Keď si oči trochu privykli na tmú, rozoznala veľkú železnú posteľ, starú skriňu a stôl. Skriňa sa zrazu otvorila a niečo z nej vyletelo, preletelo okolo Ley a zahúkalo. Podlaha vrzgala, akoby ktosi po nej kráčal. Lea cítila, že niekto za ňou stojí, počula, ako dýcha. Prudko sa otočila, zdalo sa jej, že v tmavomodrom šere vidí postavu. Inému by sa roztriasli kolená, nie však Lei.

„Strašidlá tvorí tma,“ zopakovala si otcovu vetu, priskočila k oknu a odtiahla závesy. Izbu zaplavilo svetlo, strašidelná postava sa v ňom rozplynula a zmizla. Asi sa skryla do tmy skrine, lebo tam húkala ďalej.

„Teší ťa strašiť ľudí? To nepoznáš nič lepšie? A prečo stále dookola opakuješ – hu? Máš veľmi malú slovnú zásobu!“ roz-

čuľovala sa Lea, odtiahla stoličku, sfúkla z nej prach, sadla si a založila ruky. „Mňa veru nezastrašíš!“ povedala vzdorovito.

Strašidlo pootvorilo dvierka, aby si obzrelo odvážlivca, ktorý sa nebojí strašidiel. Čudné dieťa, malo by kričať, plakať, no ono si ešte trúfne zastrašovať strašidlo! Začalo teda v skrini lomoziť, škriabať, kvíliť, jačať, skriňa vŕzgala, praskala, dvierka sa otvárali a zatvárali, zásuvky sa vysúvali.

„To sú ale zastarané metódy strašenia, malo by si sa prihlásiť na nejaký nový kurz,“ nedala sa vystrašiť Lea. Vtom sa stolička, na ktorej Lea sedela, zdvihla a vznášala sa s ňou vo vzduchu.

„Óóó, to nie je zlé! Paráda! Supeer!“ tleskala Lea. „Strašidlá majú aspoň nejakú fantáziu. Medzi tableťákmi, smartfoňákmi a selfičkarmi je nuda! S tebou je veselóóó!“ nadchýnala sa, keď s ňou stolička pristála na zemi. Strašidlo to prekvapilo, chcelo dať odvážnej Lei poriadnu príučku, no ona namiesto toho, aby sa triasla od hrôzy, výska od radosti.

Lea podišla ku skrini, otvorila dvierka a zakričala do tmy: „Vylez z tej skrine! Naozaj by som chcela na vlastné oči vidieť skutočné strašidlo. Vari sa ma bojíš?“

Strašidlo sa hrozne rozčúlilo. To je teda vrchol drzosti! Strašidlo, ktoré má naháňať strach, niekto obviní zo strachu? Má za sebou niekoľko storočí úspešného strašenia, strašilo na dvoch hradoch, v starom mlyne a jednému mužovi vo veži, istý čas strašilo v horárni Pod Čertovým vrchom, na starom opustenom cintoríne a všade sa pred ním triasli. Toto malé decko nemá pred strašidlami žiadny rešpekt. Rozhnevané strašidlo vyskočilo zo skrine, zaujalo hrozivý postoj, strúhalo

príšerné grimasy, vrieskalo, škriekalo, ujúka-
lo. Bolo však zjavné, že mu svetlo nerobí dob-
re a vyzeralo skôr komicky ako hroživo.

„No ty teda vyzeráš!“ zhrozila sa Lea. „Chcela
som povedať, že vyzeráš ako strašidlo, ale ty
strašidlo v podstate si,“ dodala. „A aké si bledé
a vycivené! Nečudo, keď žiješ v tme!“

„Mimochodom, strašidlá už v našich končinách dávno ne-
žijú. Čo tu ešte strašíš? Zabudlo si sa? Iba čo naháňaš hrôzu
deťom, potom nemôžu spať a musia chodiť k psychológovi,“
vyčítala strašidlu. „A bojí sa ťa aj moja babka.“

Strašidlo sa zamyslelo, vyzeralo zmätene, stálo a bezradne
pozeralo na nebojácnu Leu, Leina odvaha ho úplne odzbrojila.

„Ja nemôšem ša to, še ma ľudia štvorili,“ ospravedlňovalo
sa strašidlo, lebo to bolo v podstate citlivé strašidlo.

„Och, ty šušleš? To chce logopéda. V škole máme jedného
a je fajn, tiež som k nemu chodila, keď som nevedela vysloviť
„r“ a počúvaj, ako mi to teraz ide – rrrrrrrrr,“ vypálila ako zo
samopalu, až sa strašidlu rozkmitali trochu priesvitné uši.

„Vieš čo, vykašli sa na strašenie, je to veľmi neužitočná
práca, a poď so mnou,“ prehovárala ho Lea. Strašidlo už asi
bolo tiež dosť unavené z päťstoročného strašenia, možno pre-
to sa dalo presvedčiť a poslušne nasledovalo Leu. Prešli na
druhý koniec chodby a vošli do Leinej izby.

„Je tu veľa švetla! Svetlo mi nerobí dobre!“ sťažovalo sa
strašidlo.

„Zvykneš si,“ upokojovala ho Lea, „alebo chceš žiť v tme
ďalších päťsto rokov?“

Lea si strašidlo obzerala zo všetkých strán. „Čo to máš na sebe?! Vy strašidlá poriadne zaostávajú v móde! Dnes sa nosí toto!“ strčila hlavu do skrine a vytiahla rifle a tričko s nápisom. Strašidlo sa stenčilo, zmenšilo a vliezlo do riflí a trička.

„Ó, vyzeráš dobre,“ zvolala Lea.

„Ale tie vlasy!“ krútila hlavou.

„Počkaj, niečo s tým urobím!“

Chcela mu vlasy učesať, lenže to nešlo, strašidlo pišťalo a vrešťalo.

„Nóóó, keď sa niekto nečeše päťsto rokov, potom je problém,“ karhala ho Lea.

„Čo nedokáže hrebeň, to možno zvládnu nožnice,“ povedala povzbudivo, vytiahla ich zo zásuvky a cvak-cvak, na zemi sa objavovali chuchvalce vlasov a bolo ich čoraz viac. Strašidlo sa zbadalo v zrkadle, ktoré viselo na stene. „Vyžerám strašne,“ zhrozilo sa.

„No a čo, veď si strašidlo,“ povedala trochu previnilo Lea, tiež sa jej nezdalo, že sa jej strih podaril.

„A ako sa vlastne voláš?“ opýtala sa Lea. Strašidlo pokrčilo plecami.

„Musím ti nejaké meno nájsť,“ povedala Lea a zobrala kalendár zo stola, obracala v ňom listy, no nijaké vhodné meno pre strašidlo nenašla. „Myslím, že bude lepšie, keď ti nejaké meno vymyslím.“

Vtom jej zaplo: „Hu! To bude vhodné meno, hodí sa k tebe, k tomu tvojmu neustálemu húkaniu.“

Zrazu Hu príšerne skríklo a ukazovalo smerom k stolu, ležal na ňom smartfón, svetielkoval a zvonil.